

Her Şeye Rağmen Ramazan

– Can İyisever · 10 Ağustos 2010

Bir başkadır bizim dünyamızda ramazan ve oruç. O, gelirken yolu gözlenen nazlı bir misafir gibi gelir; giderken de -bayramlar sinelerimizi serinletebilir- içimize bir gurup burukluğu salar öyle gider. Ramazan, bizim dünyamızda o kadar sıcak, o kadar candan ve o kadar bizimle uyuşmuştur ki, onu her misafir edişimizde, bin seneden beri gele-gide, millî töre, millî kültür ve millî karakterimizle kaynaşmış, bütünleşmiş, bizimle içli-dışlı olmuş bir kardeşle, bir arkadaşıyla karşılaşılıyor gibi oluruz. Millet olarak hemen her ramazanda, kendimize ait bir derinliği yeniden keşfediyor olmanın sevinç ve inşirahıyla âdeta bir milat yaşar; hayata baştan başlar ve ramazanı, özündeki ruh ve mana itibarıyla tam kavrayabilmişsek gençleşir, dinçleşir ve Hakk'a kulluğa bir kere daha "vira bismillah" deriz.

Ramazanda bizim dünyamız, onu sahiplenen talihli insanların çehrelerinden mabetlerin aydınlığında, minarelerdeki pırl, pırl mahyalardan bizi gökler ve gökler ötesi ziya kaynaklarına bağlayan gönüllerimizdeki aydınlığa kadar her şeyiyle âdeta bir renk ve ışık ülkesidir. Hele mübarek gün ve gecelerde bu ziya ve renk diyarı, öyle büyüdü bir hâl alır bütün kör olmamış gözlere öyle güzellikleri gösterir!

Bu dünyada, günün hemen her saatinde, farklı bir mana ile ışıldayan yuvalarımızdan, inanan sakinleri sayesinde daha çok cami revaklarını andıran çarşı-pazarlarımıza, her biri birer mabet koridoru gibi sırlı ve derin sokaklarımızdan tespih ve zikirlerle inleyen ibadethanelerimize, mabetlerdeki his ve heyecan tufanından müminlerin o sarmaş-dolaş hâllerine kadar hemen her şeyde, insan âdeta ötelere güzelliklerini görüyor ve cennet müzikleri dinliyor gibi olur.

Ramazanda ve hele bizim ülkemizdeki ramazanlarda, inanarak mekân üstü bir derinliğe ulaştığı ve her anın ayrı bir "eşref saat" seviyesine yükseldiği ramazan ve ondaki bütün dakikalar; hususiyile yaratana yürüme ve yükselme rıhtımları, rampaları sayılan sahur, iftar ve teravih vakitlerinde her hareket ve davranış öyle büyüdü bir hâl alır. Başımıza dökülüyor gibi olur ve bize kendi tespih, zikir ve dualarımız içinde, annelerimizin yüreklerinden kopup gelen ninniler kadar içli ve sıcak, meleklerin tazim ve zikirleri kadar da derin sesle kulakları fısıldar.

Gündüzler, hemen her zaman canlı, fakat yumuşaklardan yumuşak, bir hayli sesli, ama sımsıcak bir esintiyle gelir, bizi kucaklar, en az günde beş defa namaz ve niyazdan fıskıran bir lezzetle kendilerini hissettirir, sonra da gurubun tüllenen renkleri arasında henüz bitmemiş bir faslı, daha sonra gelip tamamlama vaadiyle son gülücüklerini başımıza boşaltır öyle giderler.

Akşamlar, her zaman bir şölen ihtişamıyla ufukta belirir, hem beden hem de ruhlarımıza ait iç içe işlerle alâkalı bir sürü telaşla kendilerini duyurur, her yanımızı iftar ve teravih heyecanı ile sarar, bize gizli bir âlemin kapısının önünde bulunduğumuzu hissetir, gönüllerimize aşk kıvılcıklarının yanında vuslat heyecanları da üfler ve ruhlarımıza mümince yaşamının bütün zevklerini duyururlar.

İsteyen ramazanda dahi kinle-nefretle oturup kalsın, isteyen iman ve İslâm gerçeği karşısında bulantılar yaşasın, isteyen ışığa lânetler yağdırsın, isteyen sevgiye, diyaloga, hoşgörüyü savaş ilan etsin, ramazan bütün ışığı ve bütün büyüyle bize kendi sesinden, millî törelerimizi, manevî zenginliklerimizi

duyurmakta; duyurup aç gönüllerimizi en bereketli semavî sofralarla doyurmakta, en karanlık ruhlara karşı dahi hep açık durmakta ve gölgesiyle kinlerimizi, nefretlerimizi eriterek ruhlarımızı uhrevî esintilerle serinletmeye devam etmektedir.

Şu anda bir baştan bir başa bütün ülkede sadece o, kalıcı bir şeyler konuşuyor ve herkes onu dinlemeye koşuyor. Mabetler onu terennüm eden bülbül sesleri ve bu seslerin meftunu heyecanlı gönüllerle dolup taşıyor. Kubbelere çarpıp akisler yapan ve minarelerden taşıp ta gök kubbeye ulaşan bin senelik sesimiz-soluğumuz bir kere daha arzdan semaya yeni bir sağanak töresi peşinde. Biz, ramazanı bütün benliğimizle duymaya çalışıyoruz; o da bize, en içli, en duygulu, en derin anlariyla kâse,kâse sevgi, alâka ve heyecan ikram ediyor.. Gönül açlığımıza salkım, salkım ümit ve emeller sunarak bütün mağmum yüzleri güldürüyor. Bu itibarla da, ramazanın bizi terk etmesini hiç istemiyoruz; biz istemiyoruz ama bir, bir gelen her şeyin sırası gelince bir, bir gittiği gibi, o da aramıza sevindiren bir konuk olarak gelip bir müddet kaldıktan sonra, bir misafır gibi de ayrılıp gidiyor. Ve ardından da bu muhteşem ayın bütün mükâfatları olarak bizlere varis olarak bayram geliyor.

Tüm dostların Ramazanı şeriflerini tebrik eder. Güzelliklere vesile olmasını Yüce Mevla'dan niyaz ederim. Nice Ramazanlara huzur içinde ulaşmak umuduyla hepiniz selamlıyorum.

Zekeriya BAŞGÜN

Caniyisever

Caniyisever@hotmail.com

09.08.2010